

TANIEL A JEHO PODZIMNÍ DBRODRUŽSTVÍ

Venku fouká vítr, hvízdá za okny, stromy se třesou a poslední barevné lístky se snáší k zemi. Světu již vládne podzim.

Taniel sedí ve svém pokoji, prohlíží si knihu, ale přitom bedlivě naslouchá.

Taniel není obyčejný kluk, přestože by to do něj nikdo neřekl.

Na hlavě se mu čepýří klukovsky rozcuchané hnědé vlasy a svět okolo pozorují velké zvědavé oči.

Ale čím, že je tak neobyčejný? Umí velmi dobře naslouchat. Slyší nejen co si povídají lidé kolem něj, ale také rostliny, zvířata a věci.

Žije se svojí rodinou ve vesnici, blízko zvláštního, trochu strašidelného lesa, ale jeho život je klidný, plný smíchu a pohody v rodinném kruhu.

Dnes, jak už jsem řekla, sedí nad knihou. Je to encyklopedie o lesních zvířátkách.

Knihu si pečlivě prohlíží, a protože už umí i trochu číst, tak občas přelouská i nějaké to slovíčko.

Avšak najednou ho vyruší hluk ze zahrady.

Odloží opatrně knížku a nakoukne opatrně přes okenní tabulku ven.

Na zahradě nikdo není, alespoň se to tak na první pohled zdá. Ale Taniel se nenechá oklamat, je dost chytrý a moc dobře ví, že kolem nás je neustále nějaký život.

Od nejmenších mikroorganismů (například různých bakterií), přes malý hmyz, drobné savce, až po ptáky kroužící na obloze.

A tak se dívá, odkud pochází ten hluk, jako dupání celého vojska.

Po chvilce hledání slaví úspěch.

Ve žloutnoucí a chřadnoucí trávě vidí zástup mravenečků, kteří jdou jeden za druhým, každý nese kousek mravenčí dobroty a do toho vesele švitoří.

Jeden nese kousek jablíčka, další jiného již neživého broučka, jiný drobek, asi od Tanielovy housky ze snídaně, a tak dál, a tak dál. Rámusu nadělají opravdu jako celá armáda, ale pouze pro Taniela.

Taniel si tuto podívanou náramně užívá. Rozhodne se obléknout a vyrazit ven do podzimní zahrady, aby si mravenečky prohlédl zblízka.

Studený vzduch již dává jasně najevo, že léto skončilo a je potřeba se připravit na zimu.

Taniel i příroda kolem již to ví. Proto se mravenečci tak rychle chystají a dělají poslední přípravy.

Když se Taniel zaposlouchá, tak ale slyší něco, co ho zarazí a možná i trochu vystraší.

Tihle malí tvorečkové toho vědí o světě víc, než to vypadá. Při svých průzkumech narazí na věci neznámé, jedovaté, ale také pro lidské oko nespatřitelné.

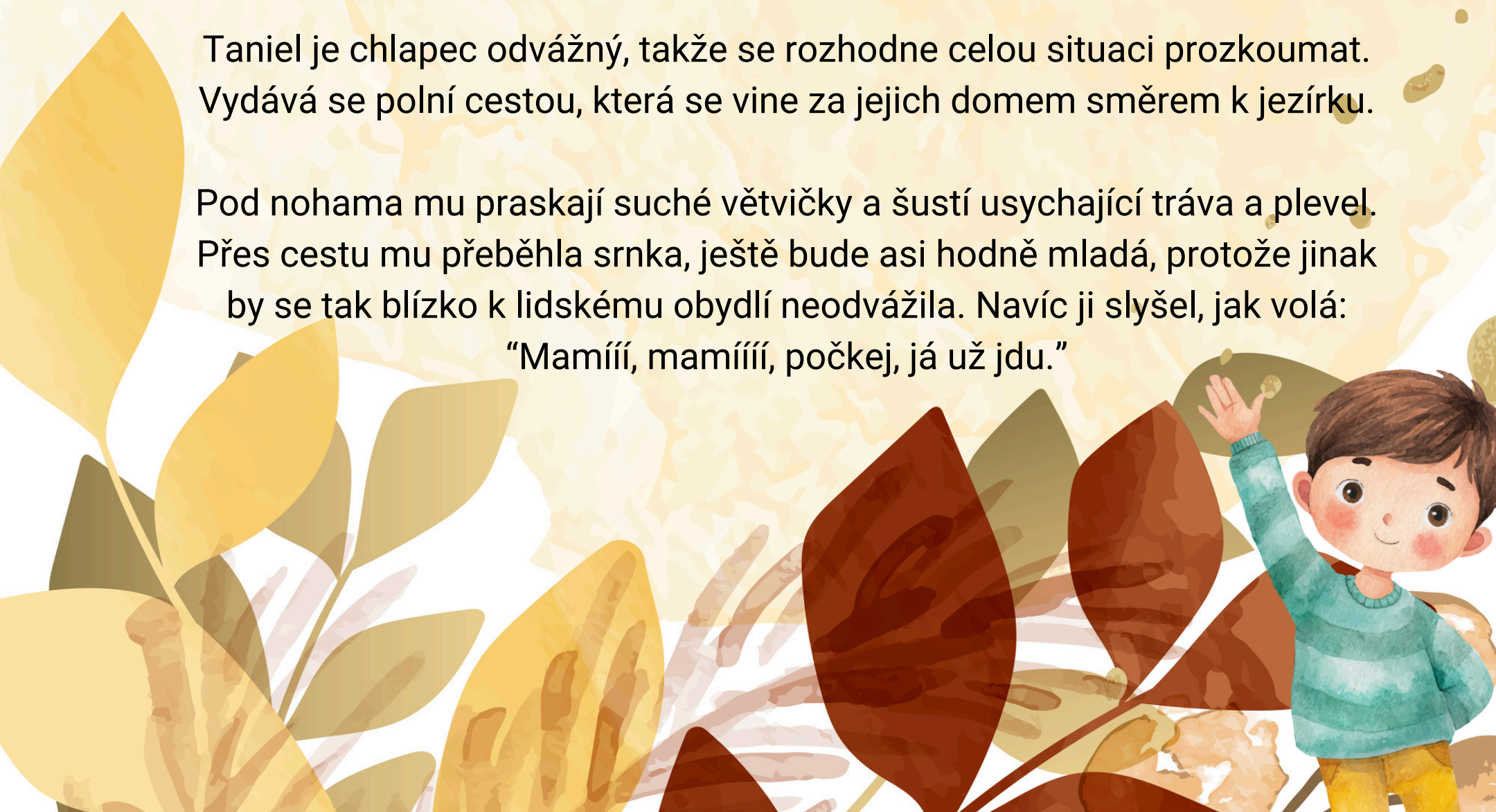
Prožijí velkou část svého života v mraveništi, ve spleti chodeb a podzemní tmy. Cítí svými tykadly různé pachy a dokáží rozpoznat dobré od zlého.

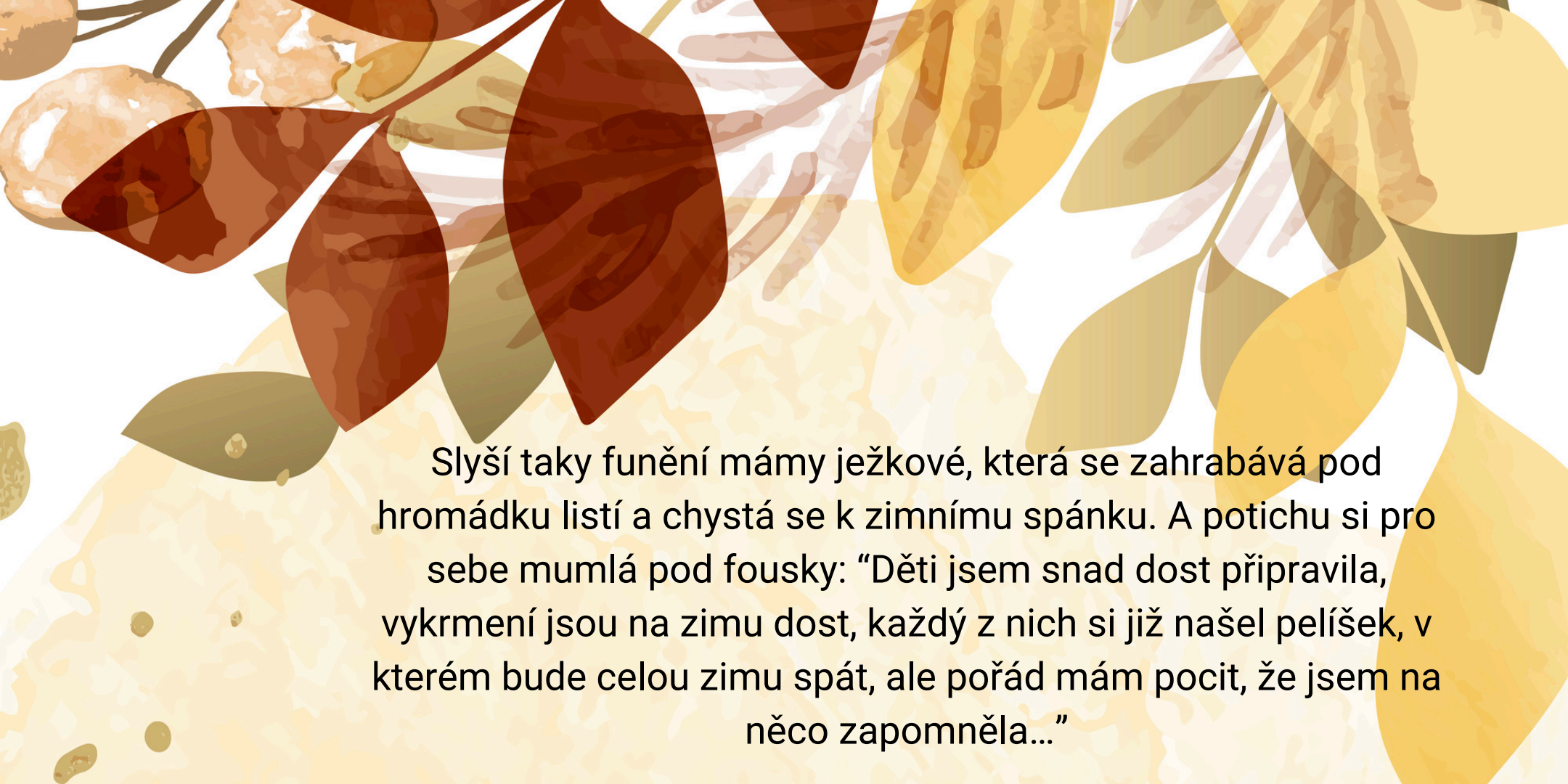
Z jejich švitoření se Taniel dozvídá, že v nedalekém jezírku se zabydlela ošklivá vodní příšera, která kazí vodu, ničí všechno živé a zabírá si celé jezírko pro sebe.

Taniel je chlapec odvážný, takže se rozhodne celou situaci prozkoumat. Vydává se po ní cestou, která se vine za jejich domem směrem k jezírku.

Pod nohama mu praskají suché větvičky a šustí usychající tráva a plevel. Přes cestu mu přeběhla srnka, ještě bude asi hodně mladá, protože jinak by se tak blízko k lidskému obydlí neodvážila. Navíc ji slyšel, jak volá:

“Mamííí, mamííí, počkej, já už jdu.”

Slyší taky funění mámy ježkové, která se zahrabává pod hromádku listí a chystá se k zimnímu spánku. A potichu si pro sebe mumlá pod fousky: “Děti jsem snad dost připravila, vykrmení jsou na zimu dost, každý z nich si již našel pelíšek, v kterém bude celou zimu spát, ale pořád mám pocit, že jsem na něco zapomněla...”

Taniel jde dál a vzpomene si na svou maminku, která se taky vždycky přesvědčí, jestli má vše připravené, jestli vypil mléko a pořád se o všechny vzorně stará. Připomene si, že jí musí za vše poděkovat a dát ji velkou pusu za to všechno.

Již ušel pořádných pár metrů, když zaslechne nad hlavou celé hejno hus...volají jedna na druhou: “ Pospěš, pospěš, jinak zmrzneme, zase jsme vyletěli pozdě. To kvůli tomu mladému Toníkovi, který pořád ještě nemá dostatečně rychle křídly. “

Taniel si vzpomene na svého malého brášku, který toho ještě hodně neumí, vše mu trvá a musí s ním mít velkou trpělivost, ale přesto ho má moc rád, protože i Taniel byl kdysi takový.

Podzim již opravdu převzal vládu, protože po chvilce chůze Tanielovi zčervenají ze studeného vzduchu tváře a cítí, jak ho studí ruce.

Prochladlý, přesto celý napjatý a rozrušený přichází k jezírku.

V okolí vládne podivné ticho.

Rostliny jsou seschlé, bez života, hmyz už asi spí, žáby také.

Taniel ale ví, že celý rok obývají jezírko kachny, pod vodou je plno ryb, které i v zimě plují pod zamrzlou hladinou.

Ted' však neslyší nic, kromě zvláštního, tajemného, hlubokého dunění. Které je však i přes svoji hloubku téměř neslyšitelné.

Taniel jde opatrně blíž, obává se co uvidí, jakou hroznou příšeru, ale to co vidí, ani v nejmenším nečekal.

Na kraji jezírka sedí malá dívenka, nožky si máčí ve vodě a usedavě pláče. Ale protože to není lidské dítě, její pláč nezní jako pláč dětí.

Hluboký, teskný zvuk, který zní okolo, je právě její pláč.

Taniel tiše a jemně zavolá "Ahoj."

Dívenka se lekne, už už chce zmizet pod hladinu. Taniel se však usmívá a jemným přátelským hlasem na ni volá: "Já jsem Taniel, nemusíš se bát. Kdopak jsi ty?"

Dívka má duhovou barvu kůže, lesklou jako šupinky ryb, v očích ji plave smutek, strach, ale teď už i zvědavost.

“Já jsem Randela, jsem vodní žínka.”

“Proč jsi tak smutná?” ptá se Taniel.

“Jsem sama”, odpoví Randela.

“Tak teď už nejsi”, usmívá se Taniel. “Jsem tady já a rád ti pomůžu.”

“Ty jsi ale lidské dítě, my si spolu nemůžeme hrát...”
Randela umlkla.

“Ale proč ne? Vy snad máte jiné hry než my?” překvapeně se ptá Taniel.

“Ne, ale my žijeme pod vodou a tam ty nemůžeš.”

“Ale teď jsi nad vodou,” řekne Taniel.

“Ano, ale jen protože mám pořád nožky ve vodě, na suchu bych nepřežila.”

“Aha, ale můžeme si alespoň povídat a třeba ti pomůžu najít řešení,” nabízí ji Taniel.

“To nevím,” krčí Randela rameny.

“Víš co? Pověz mi, co se ti stalo a třeba ti pomůžu.”

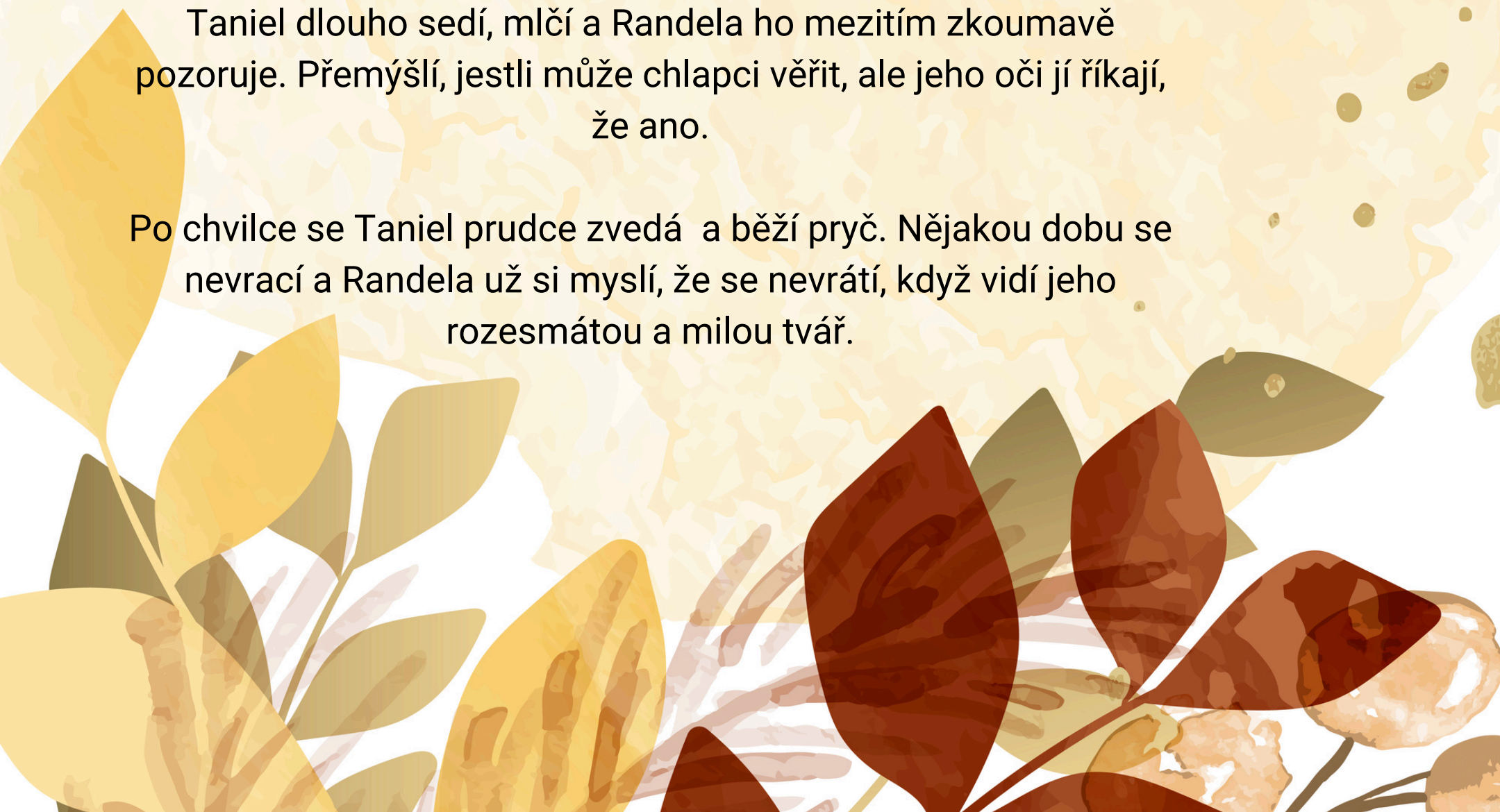
A tak Randela začíná vyprávět. O tom, že v jezírku celé léto žije se svojí rodinou. Na podzim, když se ochlazuje, společně odplouvají potůčkem do teplejších vod, aby se na jaře zase vrátili.

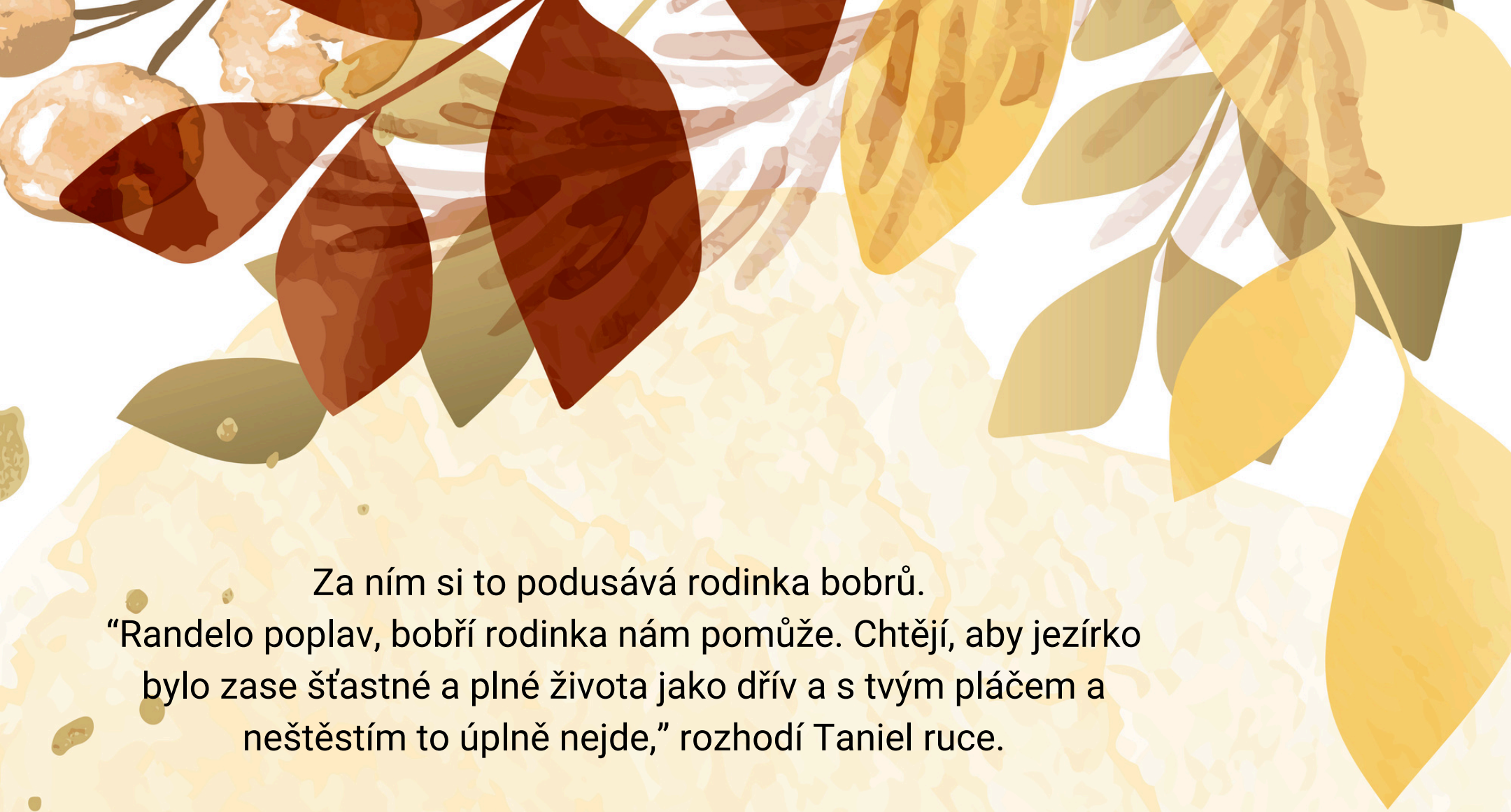
“Ale tentokrát jsem s nimi nestihla odejít, protože nastal velký déšť a vítr, potůček zavalil strom. Nedá se tamtudy proplout,” dovyprávěla Randela.

“Hmmm. Tak to je nepříjemné. Nech mě přemýšlet.”

Taniel dlouho sedí, mlčí a Randela ho mezitím zkoumavě pozoruje. Přemýšlí, jestli může chlapci věřit, ale jeho oči jí říkají, že ano.

Po chvíli se Taniel prudce zvedá a běží pryč. Nějakou dobu se nevrací a Randela už si myslí, že se nevrátí, když vidí jeho rozesmátou a milou tvář.

Za ním si to podusává rodinka bobrů.
“Randelo poplav, bobří rodinka nám pomůže. Chtějí, aby jezírko bylo zase šťastné a plné života jako dřív a s tvým pláčem a neštěstím to úplně nejde,” rozhodí Taniel ruce.

Než se Randela naděje, tak bobříci strom rozhlodají na malé kousky, které už táhnou stranou. Randela slabě září, celá šťastná, že bude moci za svojí rodinou.

Naposledy se na Taniela usměje a odpluje.

Taniel poděkuje bobrům a jde domů za svojí rodinou. Dát pusu své mamince a pohlazit a pohrát si svým malým bráškou, pomoci tatínkovi nasekat a nanosit dříví, aby jim nebyla zima.

Je rád, že nemusí být nikdy sám, že má svoji rodinu, kterou má rád.

